Доньці Джіні

Листопад облетів, а грудень все не бризне
Блискітками сніжинок в небесах.
Вполудне пахне хмарами білизна,
Що у дворі на линві промерза.

І грядка, скопана жовтневою порою,
Взялась грудневою морозною корою
І не лоскоче нюха перегнійно-трав'янисто,
А пахне мертво — крейдяно-вапнисто.

І гілка — осокора перемерзлого рука,
Також вапнисто-біла й крейдяно-крихка.
Вона потріскує злегка на вітрі,
Немов із холодом заповзялась на витрим.

Та кожнодень, немов за розкладом, вполудне
Тут дійство твориться наявне, необлудне —
Сюди із затишних і теплих гнізд
Дроздиха сіра прилітає й дрізд,

І як на гойдалці вмостившись на гіляці,
Вони голівки починають нахиляти
І, як годиться птахам, в одне око
На мерзлу грядку дивляться звисока.

І, глянь — дівчатко у червонім кожушку,
У білій шапочці із заячого пуху,
Подвір'ям з хати пробіга щодуху
Із зернами в прозорім з пластики мішку.

І рук щедріша всіх — дитинина рука
Поживу птицям висипа з мішка
На мертву, як бруківка, грядку…
А далі все іде своїм порядком:

Дрозди і горобці спішать насіння їсти,
Дівча радіє і підстрибує на місці.
Це тільки грудень… Ох, не скоро ще, не скоро
В зелений виряд убиратись осокору.